

SEN İSTEDİN

için övgüler

“Bu kitabın kapağını kapadığınızda mutlu değil öfkeli hissedeceksiniz ama öfke, çaresizlikten daha sağlıklı bir duygudur. Siz de benim gibi bir ebeveynseniz, **kızlarınıza bu kitabı almanızı tavsiye edebilirim ama oğullarınıza almanız için yalvarmam daha iyi olabilir**... Genç kadınlar bu kitapta olanları zaten biliyor. Asıl okuması gereken odadaki diğer insanlar.”

—LITREACTOR

“Cinsel rıza meselesine dair **yürek parçalayan** bir roman.”

—SARAH GILMARTIN

“O’Neill’in anlatımı insanın içine işliyor ve size küçük, **acımasız işnelerle** saldırıyor.”

—THE F WORD

“Heyecan verici bir roman... Sıradan bir kurgunun **çok ötesinde**.”

—DEIRDRE REYNOLDS

“Yetişkin okurlar kadar yetişkinliğe adım atmak üzere olan gençlerin de ilgisini çekecek **güçlü bir uyarı hikâyesi**.”

—BOOKLIST

LOUISE O'NEILL

SEN İSTEDİN

Çeviren

Tuğçe Nida Gökırmak

GEÇEN SENE

Perşembe

Annemin yüzü aynada benimkinin yanında belirdi, pudralanmış tene parlak kırmızı dudaklar.

Çene hizasındaki saçları yapış yapış sıcağa rağmen hâlâ fön çekilmişçesine düz duruyordu. Saçlarını her cumartesi yaptırdı. “Bir ödülü hak ediyorum,” derdi evden çıkarken. “Ne kadar pahalı olduğu umurumda değil.”

Karen Hennessy, saçlarına haftada üç kez fön çektirirdi. Ne kadar tuttuğundan asla bahsetmezdi.

Kızarmıştım, yanaklarımda yer yer kırmızı lekeler belirmişti, yatarken giydiğim grileşmiş atlet üzerime yapışmıştı. Bakışlarımı onun suratından kendiminkine çevirdim.

Annene öylesine benziyorsun ki, derlerdi bana her zaman. Onun bir kopyası gibisin.

“Günaydın,” dedi annem. “Ne yapıyorsun, aynada öylece kendine mi bakıyorsun?” Göğsüme, terle kaplı kumaşın altında belirginleşmiş meme uçlarımın görüldüğü noktaya doğru bakıp kaşlarını çattı.

“Hiçbir şey,” dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. “Ne istiyorsun?”

“Sadece uyanmış olduğundan emin olmak istedim.”

Masama, açık dizüstü bilgisayarına, notlarla dolu klasöre, *Fiche Bliain ag Fás*'ın kopyasına ve İrlandaca-İngilizce sözlüğe doğru işaret ettim. "Saat beşten beri uyanığım," dedim. "O'Leary bugün sözlü yapacak."

Jamie tabii ki tam not alacaktı. O'Leary, o konuşurken gözlerini kapatacak, sandalyesinde geriye doğru yaslanacaktı. Başını kaldırıp yeniden baktığında ve kimin konuştuğunu hatırladığında her zamanki gibi şaşkın görünecekti. Bir öğrencinin ağzından duyduğu en iyi İrlandacanın Jamie gibi görünen birinden geldiğine asla inanamıyordu.

"Ah, Diarmuid O'Leary'ye aldırma." Yarım yamalak sırtıttı. "Senin, benim kızım olduğunu biliyor mu?" Cevap vermedim.

"Vitaminini getirdim," dedi annem. "Sabah kahvaltından önce içmen gerekiyor."

"Sonra alırım."

"Emmie, hadi ama. Health Hut, bunları sırf senin için getirtti."

"Biliyorum, efendim." Dudaklarını hafifçe sıktı, ben de kendimi ona gülümsemeye zorladım. "Ve buna minnettarım."

"Buraya bırakıyorum, olur mu?" Tableti ve bir bardak suyu komodinin üzerine, iPhone'umun ve birbiriyle eşleşmeyen küpe koleksiyonumun yanına koydu.

Yeniden arkamda dikilerek bir elini sol kalçama, diğerini de omurgamın alt kısmına yerleştirerek belimi içeri doğru itti. "Duruşuna dikkat etmelisin, canım." Un ve tarçın kokuyordu, alttan da senelerdir kullandığı çiçek kokulu parfüm duyuluyordu. Annemi üzerinden dökülen gümüş rengi ipek elbisesiyle kıyafet odasındaki makyaj masasının önünde oturmuş, dudaklarında parlak bir ruj ve açık kahverengi saçları sıkı bir topuz yapılmış hâliyle hâlâ gözümün önüne getirebiliyordum. O zamanlar saç daha uzundu. Babam merdivenlerden yukarı, "Nora, geç kalacağız," diye seslenirdi ve annem de genellikle babamla konuşurken, tüm erkeklerle konuşurken kullandığı özel ses tonuyla, "Geliyorum, sevgilim," diyerek cevap verirdi. (Ve ben de bu ses tonunu niçin asla benimle konuşurken kullanmıyor diye merak

ederdim.) Yapacağı son şey, parfümünü eline alıp altın renkli kapağını açarak bileklerine sıkmak olurdu. Merdivenlerin başında oturur ve o, babama doğru yürürken ipek kumaşın altındaki kalçalarının salınışını izlerdim. Babamın gözleri ondan asla ayrılmazdı; giderlerken ben ağlamaya ve bebek bakıcım beni tutarken debelenmeye başladığımda bile.

Parmakları karnımda duraksadı. “Âdet gördün mü?” dedi. “Biraz şişmiş görünüyorsun.”

Ellerini bedenimden uzaklaştırdım. “Endişe etmene gerek yok, anne. Hamile değilim.”

Ondan uzaklaşarak telefonumu kontrol ettim. Ali mesaj atmıştı. Tekrar. Son iki mesajına cevap vermemiş olmama rağmen.

“Lütfen benimle o şekilde konuşma.”

“Hangi şekilde?”

“O ses tonuyla.”

“Herhangi bir ses tonu söz konusu değildi.”

Omuzları gergindi ve alt kata inip babama söylemeye hazır olduğunu biliyordum; saygısız ve kaba davrandığımı söyleyecekti ona. Babam da iç geçirecek ve kendisini hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyecekti bana. Beni dinlemeyecekti, ona ne anlattıysam anlatayım, açıklamak için ne denli uğraşırsam uğraşayım. “*Taraf yok, diyecekti. Lütfen annene karşı daha saygılı ol.*

Sadece tek taraf vardı ve o da asla benimki değildi.

“Üzgünüm, anne.”

Duraksadı. “Şu vitamini iç,” dedi, “ve sonra da aşağı inip kahvaltıda babanla bana katıl. Baban işe gitmeden önce seni görmek istiyor.” Kapıya varmışken, bana bakmak için arkasına döndü; bakışları bedenimde gezindikten sonra suratımda durdu. Bana tam olarak ne diyeceğini biliyordum.

“Bu sabah güzel görünüyorsun, Emmie. Her zamanki gibi.”

Kapıyı arkasından kapattı ve odamdaki hava çorbaya döndü. İçinden ilerleyerek, biraz rahatlayabilmek umuduyla sürme penceremi yukarı kaldırdım; esintideki deniz tuzunun tadını alabiliyordum. Koyun etrafında lades kemiği gibi kıvrılan altı

ev daha vardı, hepsi aynı kanarya sarısı renge boyanmış, siyah pencere ve kapı pervazı olan evlerdi; asfalt araba yollarına, sanki başka herhangi bir renk fazla dikkat çekecekmiş gibi, siyah ya da gümüş renkli Toyotalar, Volvolar ve Hondalar olmak üzere mütevazı, küçük arabalar sıralanmıştı. İki yan evde yaşayan komşumuz Nina Kelleher, kızları Lily ve Ava'yı station wagon arabasının arka koltuğuna oturtuyordu; Lily'nin arkasından kapıyı kapatırken dişleri arasında bir dilim kızarmış ekmek tutuyordu ve bir yandaki araba yolunda dizleri üzerine çökmüş, oğlunun bağcıklarını yeniden bağlayan Helen O'Shea'ya el salladı. "Tanrım, bu yerin hâli," demişti Jamie geçen sene Ballinacorney'den dışarıda kalan, düşük gelirli için yapılmış bir yerleşim alanından geçerken; küçük evler dip dibe tıkıştırılmıştı, pencere pervazlarında özenle bakılan çiçeklerin bulunduğu saksılar vardı, sümüklü çocuklar grup hâlinde, evlerin ortasında kalan küçük çimenlik alanda oyun oynuyorlardı. O zamanlar Maggie ehliyetini henüz almıştı ve dördümüz ebeveylelerinin Volvo'suna dolmuş, özgürlük heyecanı ile kıpır kıpırdık; istediğimiz her yere gidebilir, istediğimiz her şeyi yapabiliydik, gerçi hiçbir zaman Kilgavan'dan öteye gitmemiştik. Ballinacorney sokaklarında gezinmiş, Main Caddesi'ne çıkan göbekten dönmüş, kiliseden devam etmiş, kasabanın sonundaki tamirhaneden çıkıp çocuk parkını geçmiş, yan yolun aşağısından yeniden aynı göbeğe gelmiştik. Aynı yerlerde dolanıp durmuş, şekerleme yemiş ve diğer arabalarda olduğunu bildiğimiz çocukları kesmiştik. Maggie, O'Brien'in cenaze evini geçerken, saygılarını sunmak üzere cenazeye gelmiş az kişiye ayıp etmemek için müziğin sesini kısamamızda ısrarcı olmuştu. "Öylesine sarı ki," dedi Jamie, dönüp arka camdan yanından geçtiğimiz evlere bakarken. "Bu ülke topraklarında inşa edilen her yerleşim biriminin parlak sarıya boyanması gerektiğine dair bir kural mı var?" Gözümün ucuyla, arkada onun yanında oturan Ali'yi gördüm; Jamie'ye dirsek atıp beni işaret etti.

"Al," dedim ve dönüp Jamie'ye iPod'u uzattım. "Bu şarkı lis-

tesinden fenalık geldi, çalacak başka bir şeyler bul.” Ve Ali’nin bu defa kavga çıkmadığı için rahat bir nefes verdiğini duydum.

Şimdi olsa Jamie öyle söylemezdi. Bizimle aynı yerde yaşamaktan memnun olurdu.

“Tanrı aşkına, Mags,” dedim, yolcu kapısını açıp boş Tayto paketlerini, bir hokey topuyla ağızlığını, akmuş kırmızı tükenmez kalem ve dertop yapılmış en azından yirmi parça kâğıdı kenara çekerken.

“Üzgünüm.”

“Bunu her sabah söylüyorsun. Ve yine de hep aynı.” Eteğimin kırmızı mürekkebe bulanmaması için üzerine oturmak üzere çantamdan bir kitap çıkardım. “Burası yanıyor. Tüm pencereler açık mı?”

“Evet,” dedi Jamie arka koltuktan. “Artık Volvo’yu kullanmaya izninin olmaması çok kötü, Mags. Onun kliması vardı, değil mi?”

“Annemin muffinlerinden getirdim biraz,” dedim. Volvo hakkında konuşmak istemiyordum. Çantama elimi soktum ve Maggie’ye muffinlerden birini uzattım.

“Hâlâ sıcaklar. Tanrım, annen bir harika,” dedi, bir ısırık alıp tek eliyle direksiyonu çevirirken.

“Evet,” dedim, pencereden dışarı bakarak. “En iyisidir.”

Sandviç torbasını Jamie ve Ali’ye vermek için arkaya döndüm. Ali yüzüne düşen kaynaklı uzun sarı saçlarını geri attı. “Hayır, yememeliyim.” Nespresso termos bardağından bir yudum kahve içti. “Annem ikimizi şu paleo* yemek yarışması şeyine kaydettirdi.” Dudağını ısırıldı. “Emma?”

“Efendim?”

“İyi miyiz?”

---

* Modern yiyecekler dahil olmak üzere, Paleolitik çağda yaşayan insanların yediği yabani bitkiler ve hayvanları yemek üzerine kurulmuş bir beslenme şekli. -y/ın

“Ne?”

“Mesajlarına hiç cevap vermedin. Bana kızgın falan mısın diye merak ettim.”

Çok fazla göz kalemi sürmüş, gözlerinin köşesinde balçık gibi siyah lekeler oluşmuştu. Birkaç ay önce babası ona Mac güzellik seti almıştı, profesyonel bir makyözün sahip olacağı türden bir şeydi; ağzına kadar makyaj malzemeleri ve fırçalarla doluydu. “Öylesine,” demişti Ali omzunu silkip. Maggie heyecanla çığlık atmış, sıvı eyeliner’ı Jamie üzerinde denemek için kapmıştı. “Harika,” demiştim. Uzun zamandır almayı istediğim fakat annemin çok pahalı dediği aydınlatıcı kremi parmaklarımın arasına almıştım. “Yine de Mac kızlarının hep travestiler gibi görüldüğünü düşünmüşümdür.”

“Tanrım, Ali,” diyerek iç çektim. “Kendine gelir misin lütfen?”

Jamie’ye muffin torbasını uzattım. Fark etmediği için elimdeki torbayı salladım. “Merhaba. Dünya’dan Jamie’ye.”

Bir an için tereddüt ederek muffinlerin durduğu torbaya, sonra da tekrar bana baktı. İçinden bir muffin çıkarıp kocaman bir ısırık aldı ve neredeyse tüm muffini bir kerede ağzına attı.

“Yavaş ol,” dedim. “Maggie bile kendisinininkini o kadar hızlı yemedi.”

“Kes sesini,” dedi Maggie. “Sabah 6’da yüzme antrenmanım vardı. Sanırım istediğim zaman bir muffin yiyebilirim.”

“O kadar erken nasıl kalkıyorsun, anlamıyorum,” dedim. “Ben yataktan sen gelmeden on dakika falan önce çıkıyorum. Felaketim.”

Jamie, muffinin kâğıt kalıbını avucunun içinde buruşturdu. “Ben ondan da erken uyandım, Mags,” dedi. “Bugün olacağımız İrlandaca sınavına çalışmam gerekiyordu.”

“Ah, kahretsin,” dedim. “Onu tamamen unutmuşum. Yan-dım ben.”

“Geçen hafta da fizik çalışmayı unutmamış mıydın?” Jamie gözlerini kısarak bana baktı. “Ne tesadüf.”

O sınavdan yetmiş sekiz almıştım, Bay O’Flynn sınav kitap-

çığını masamın üzerine göz kırparak bırakıp, "Aferin," diye mırıldanmıştı ve ben de kitapçığı herkes görebilsin diye orada bırakmışım. "Ve ilk sırada," diye devam etmişti, "tebrikler Jamie." Jamie sınav kitapçığını ondan almıştı, üzerinde kırmızı kalemle "%93" yazıyordu. Sınav kitapçığını okul çantasına sokuştururken Jamie'nin yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı. Yeniden kendi sınav kâğıdına bakmışım; sanki notum sayfadan kalkmış bana doğru yükseliyor, kendisini gözlerime kazıyordu. O anda kâğıdı elli bin parçaya bölmek istemişim.

"Aferin, J." Herhangi birisinin kışkırdığımı düşünmemesi için Jamie'ye gülümsemişim. "Tanrım, şimdi düşündüm de keşke ben de çalışsaymışım."

"Yeni güneş gözlüğü mü aldın?" diye sordu Maggie, Ali annesinin Paris'ten ona aldığı sarı Celine sırt çantasının içine uzanıp alacalı Ray-Ban gözlüğü çıkarınca. "Babanın sana aldığı Warby Parker'a ne oldu?"

"Tuhaf," dedi Ali ve suratımı olduğunca ifadesiz tuttum. "Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Aa, yapma," dedi Maggie otoparka dönerken.

"Yeni bir tane alamaz mısın?" diye sordum, sesim normal çıkmıştı. Bunu yapabilecek kadar parası vardı.

"O modeli sadece Amerika'dan alabiliyorsun. Sana bunu söylemişim."

"Of, evet, sanırım hatırlıyorum." Sırt çantamı tek omzuma astım ve İrlandaca ders kitabımı bulabilmek için içini karıştırmaya başladım. "Tatlım, o gözlük senin suratına biraz büyüktü zaten."

St Brigid's Lisesi karşımızda duruyordu; kare camların güneş altında parıldadığı gri, beton bir bina ve etrafında sıralanmış bodur prefabrik yapılar. Spor salonu, tenis kortları ve otopark ön taraftaydı, arka taraftaysa sarp bir çimlik alan vardı, öğrenciler ne zaman sigara içmek için spor salonunun arkasına kaçsa inekler çılgınca mölerdi. Rahibeler araziye Ballinatoon'un diğer tarafında yeni bir manastırı finanse edebilmek için satmıştı, kocaman binanın etrafında kalan beş inek ölmeyi bekliyordu. Etrafa, ara-

balarımdan inen yüzlerce kıza baktım, hepsi kıpkırmızı kesilmiş ve bunalmış görünüyordu. Pilili, koyu gri yün etekler, diz hizasındaki gri çoraplar ve gri kalın ceketler sıcak havalar için pek uygun değildi ancak müdürümüz Bay Griffin, dün dahili sistemden bir anons yapmıştı: “Kızlar, üniformalarınız tam takım giyilmeli, hava şartları ne olursa olsun. Bu kural için istisnai bir durum söz konusu değil.”

Tüm öğrenciler ileri doğru yürür, güler, kol kola girer ve sırt çantalarında bir şeyler arar ya da beklemleri için birbirlerine seslenirlerdi. Bana seslenip selam veren, gözlüğümü nereden aldığımı ya da sürdüğüm dudak parlaticısının markasını ya da o günkü İrlandaca sınavı ile ilgili fikrimi soran kızların yanından geçerken başımla selam verdim. Gülümsedim ve onlara, “Teşekkürler, çok tatlısınız,” deyip kendimi zorlayarak ben de birkaç iltifat ettim. Ben duyuş mesafesinden çıktığımda, nasıl da iyi, ne kadar nazik olduğumdan, nasıl da her zaman herkes için vakitim olduğundan, görünüşüme rağmen nasıl da hâlâ bu kadar mütevazı oluşumdan bahsettiklerini hayal ederdim.

Zil çaldığında yorulmuştum bile. Gülümsemek, nazik olmak ve başkalarının problemlerini umursuyormuş gibi davranmak durumundaydım yoksa adım sürtüğe çıkardı. İnsanlar bütün gün bu gibi bir performans sergilemenin ne denli zor olduğunu anlamıyorlardı.

Ali: Şu an neredesin?

Ali: Tatlım, son mesajımı aldın mı? İletildiğinden emin değilim.

Ali: Hey, yolladığım son iki mesajı aldığımdan emin olmak istedim. Dersten sonra sizinle nerede buluşacağız? Ev Ekonomisi sınıfının orada bekliyorum.

“Selam.” Ali, Fiesta’nın yanında beton zemine yatmış, ceketini battaniye niyetine yere sermişti; eteğini yukarı sıyırmış, gömleğinin önünü mümkün olduğunca çok güneş ışığı alabilmek için açmıştı. “Attığım mesajları aldın mı?”

“Hayır.”

Siper ettiğim elimin altından gözlerimi kısmış okula doğru bakarken telefonumdan saati kontrol ettim.

“Tanrı aşkına,” dedim, “nerede bu? Güneş kremi sürmedim. Eğer hemen gelmezse burada yanmaya başlayacağım.”

“Kahretsin,” dedi Ali. “Benim de yanımda güneş kremi yok. Üzgünüm. Bunu düşünmeliydim.”

“Cildimin ne kadar hassas olduğunu biliyorsun,” dedim, ceke-timi kendimi güneşten korumak için başımın üzerinde tutarken. “Ve Karen’in güneş ışınlarının cildimize verdiği zarar hakkında söylediklerini hatırla, şu UV ışınları demişti...”

“Tabii, eğer annemden ağız dolusu nasihat dinlemek istersem kendisine sorarım.”

“Emma!” O cırtlak sesi duyunca irkildim. “Merhaba!”

“Merhaba Chloe.”

Seslenen Chloe Hegarty’ydi; saçları nemden kabarmış ve saç çizgisinde bir hare oluşturmuştu, çenesini saran aknelerin bir kısmı da iltihaplı sivilceye dönüşmüştü. Keşke gidip bir dermatoloğa görünseydi. Arkamı döndüm ve çantamdan bir şey çıkarmam gerekiyormuş gibi yaptım.

“Uf,” dedi Ali, Chloe uzaklaşırken.

“Her neyse,” dedim. “Ah, Tanrı’ya şükür, geldiler.” Kızların, spor salonunun en yakınındaki prefabrik binadan çıktıklarını gördüm. Maggie’nin başı telefonuna doğru eğilmişti bile, parmakları delicesine ekranın üzerinde hareket ediyordu. Jamie hemen arkasındaydı. “Acele edin,” diye seslendim.

“Özür dilerim,” dedi Maggie yanıma vardığında. Ceketini çantasının askılarına bağlamıştı ve gözlerini telefonundan ayırmadan ceketinin altından çantasının içinde anahtarını bulmaya çalışıyordu. Telefonu tekrar bipleledi ve Maggie omuz çantasını yere bıraktı, yeni gelen mesajı okurken suratındaki ifade yumuşadı.

“Mags,” dedim. “Tanrı aşkına, burada kavruldu. En azından önce kapıyı açabilir misin?”

“Özür dilerim,” dedi tekrar. “Eli, onlarla buluşmak istersek saat beşte çocuklarla birlikte parkta olacaklarını söylüyor.” Telefonu kaputun üzerine bırakıp hemen yanına çantasını koydu ve içinde anahtarı aramaya koyuldu. Yıpranmış üç ders kitabını, eski kâğıt mendilleri, leopar desenli bir eşarbu, iPod’unu, Tic Tac şeker kutusunu, içimdekileri sızdırmış bir yemek kutusunu ve A4 boyutundaki not defterini çantasından çıkardı. “Anahtarlarım kesinlikle burada bir yerde,” diye söylenirken tonbalıklı sandviçin parmaklarına bulaşan yağını temizlemeye uğraşıyordu. “Bekle! İşte burada.” Önce kendi kapısını açtığında hamam gibi sıcak hava suratına çarptı. Arabanın içine girdi ve uzanarak diğer kapıları içeriden açtı.

“Tanrım,” dedi Jamie arabaya bindiğimizde, pencerelerin hepsini açarken. “Yeni arabayı ne zaman alacağım diyordun, Ali?”

“Doğum günüme sadece üç ay kaldı!” Ali, iPhone’unu çıkarıp fotoğrafları arasında gezindi. Bebek mavisi yepyeni bir Mini Cooper fotoğrafını bulunca telefonu kaldırıp gösterdi ve Jamie ile Maggie, “uuu” sesleriyle takdirlerini belirttiler.

“Bugünlerde Mini Cooperlar her yerdeymiş gibi geliyor,” derken buldum kendimi. “Şimdilerde çok popülerler.”

Ali’nin eli kucağına düştü, ekranda hâlâ aynı fotoğraf görülyordu.

“Yavaşla,” dedim Maggie’ye, her iki tarafında sıralanmış bonibon renkli binaların, sıkış tepiş barların ve kasaplarla manavların olduğu Ballinatoon’un dar anacaddesinden geçerken. Elinde bastonuyla aralarından geçmeye çalışan yaşlı adamı görmezden gelen bir grup St Michael’lı çocuk kaldırımı işgal etmişti. Koyu mavi V yakalı kazaklarını bellerine bağlamış, güneş yanığı kollarını gözler önüne sermişlerdi, düğmelerini açmadıkları beyaz gömleklerinin koltukaltlarında ter lekeleri görülebiliyordu ve mavi sarı çizgili kravatları boyunlarında gevşekçe duruyordu; ellerinde ucuz şekerle dolu kesekâğıdı ve kutu kolalar vardı. İki bina arasına asılı büyük bir bez afiş vardı, country ve western müzik festivalini siyah ve altın renkli harflerle duyuruyordu. Her

yıl aynı şey olurdu; ülkenin dört bir yanından kovboy çizmele-ri ve şapkalarını giymiş orta yaşlı hayranlar Ballinatoon'a gelir, sürekli Nathan Carter şarkıları mırıldanırlardı. "Burada yaşadığınız için ne şanslısınız, değil mi?" diye bize sorar, kırsal havayı içlerine çekerlerdi. Neden, diye sormak istiyordum onlara. Neden burada yaşadığımız için şanslıydık? Fakat alacağım cevabı biliyordum.

Burası öyle güzel ki, diyeceklerdi. Topluluk duygusu öylesine hissediliyor ki... İnsanlar birine göz kulak oluyordur.

Sanırım bu doğrudur.

Birkaç dakika içinde Connolly Gardens'taydık. Çimenlik bir meydanın etrafında beton yol bir kurdele gibi dolanıyordu ve ortada mermer bir çeşme vardı. Hepsi pastel tonlarda boyanmış, George dönemi mimarisiyse inşa edilmiş büyük sıraevler meydanın çevresinde dönüyordu. Maggie'nin, krem rengi pervazları ve krem rengi kapısının üzerinde dökme demirden aslan kafası şeklinde siyah bir tokmak olan soluk gök mavisi rengindeki evinin önünde park ettik.

"İçeri gelmeyecek misiniz?" diye sordu Maggie ön kapıyı açıp sadece Jamie'nin kendisini takip ettiğini gördüğünde. Ali bana bir bakış attı, ben başımı iki yana sallayana kadar bekledikten sonra, "Hayır, böyle iyi, Mags. Em'le burada bekleyeceğim," dedi.

"Ve güneş kremi getirir misin?" diye seslendim arkalarından. Maggie'nin annesiyle konuşmak zorunda kalmak istemiyordum. Son aradığımda, "müşteriyle konuşma" moduna geçmiş ve "tam bana göre olduğunu düşündüğü bir kitaptan" bahsetmişti. Beş yıl önce Bennetlar Kuzey Cork'tan buraya taşındıkları zaman Hannah ortalığı epey ayağa kaldırmıştı. Maggie'nin küçük kız kardeşi Alice Eve'e karnı burnunda hamileydi, karnı giydiği dar tişörtlerin altından fırlıyordu ve yaşlı kadınların onun şişmiş karnını gördüklerinde gözlerini kaçırmaları ya da cıkcıklamaları zerre kadar umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Herkes kasabaya yeni gelenler hakkında konuşuyordu; annenin "bir oyun-terapisti olmasından, bu her ne demektirse", babanın "bir muhasebeci

olmasından ve oturdukları eve bakılırsa –fiyatını bir duymalıydınız– işlerinin ne denli iyi olduğundan” ve diğer kızlarının on iki ya da on üç yaşında, oldukça güzel olduğundan. Bunu duyduğumda ilk önce endişelenmişim, ta ki Maggie’yi görene kadar ve fark ettim ki, evet, gerçekten güzeldi. Ancak benden daha güzel değildi.

Annem, “Kadının oldukça çekici olduğunu duydum,” demişti babama, Bennetların kasabaya taşındığı akşamki yemeğimiz esnasında patates püresini uzatırken. “Ve kadının bu kadar genç yaşta beyazlarını kapama ihtiyacı duymaması da son derece cesurca bir davranış.”

“Hazır mısın?” dedi Maggie yeniden ön kapıyı açtığı anda.

“Ah, harika görünüyorsun,” dedi Ali. Maggie, bir hayır kurumu mağazasından aldığı erkek modeli oduncu gömleğini elbise niyetine giymiş ve ayaklarına da metalik gümüş renkli Doc Martenslerini geçirmişti. Kıvrık saçlarının yüzüne dökülmesini engelleyen şal desenli bir eşarbi başının etrafına iki tur dolamış ve tepesinde kafasının neredeyse iki katı boyutunda, kocaman bir fiyonk yapmıştı, parmaklarında ise bir sürü gümüş yüzük takılıydı.

“Tanrım,” dedim. “Tıpkı bir Amiş ya da onun gibi bir şeye benziyorsun.”

Maggie, antrede duran ince uzun bacaklı dresuarın üzerinde asılı oval aynada kendine şöyle bir bakış attı. Üzerinde kıvrımlı, gümüş renkli harflerle, “İç güzelliği gibisi yoktur,” yazan o aynadan nefret ediyordum. Hep o yazıyı kazıyıp çıkarmayı arzuluyordum.

“Vahşi” dedi mutlulukla. “Amiş gibi görünmeye bayılıyorum.”

Connolly Gardens günün bu saatinde sakindi. Çimenliğin diğer tarafındaki bir bankta, üçü de siyah tayt, dapdaracak kolsuz tişört ve Birkenstock terlik giymiş üç kadın oturuyordu. Rulo hâline ge-

tirilmiş yoga matları ve Health Hut'a ait kesekâğıdından alışveriş torbaları ayaklarının dibinde duruyordu. Kısa kargo pantolon ve bol bir tişört giymiş başka bir kadın iki küçük çocuğun peşinden elinde güneş kremi ve geniş kenarlı iki şapka ile koşturuyordu; yaşı biraz daha büyük başka çocuklar şort mayosuyla fiskiyeinin etrafında çıplak ayak koşturarak bağırıyordu.

"Baksana, seksi şey." Bahçelerin girişinde park edilmiş arabanın penceresinden dışarıya kafasında beyzbol şapkası olan bir çocuk sarkıyordu, yolcu koltuğunda oturan arkadaşı kafasını geri atarak bir kahkaha patlattı. Hiç duymamış gibi yaparak yürümeye devam ettik. Omzumun üzerinden arkama doğru baktım ve tabii ki çocuk beni işaret ediyordu.

"Sorun ne?" diye seslendi.

"Hiçbir sorun yok."

"O zaman biraz gülümse. Eminim gülümsediğin zaman daha da güzelsindir."

"Tanrım," dedim, aramızda yeterince mesafe oluştuğunda. "Neden hep ben?"

"Belki de arkasına bakıp onlarla göz teması kuran bir tek sen olduğun içindir," dedi Jamie ve Maggie gülmeye başladı.

"Hadi ama, J, ona bu kadar acımasız davranma. Belki de onlardan birinden hoşlanıyordur." Maggie kıkırdamamak için dudaklarını ısırıldı. "Beyaz eşofmanlı çocuğun kesinlikle gideri vardı. Tam senin tipin, değil mi Em?"

"Ha ha," dedim, o ve Jamie gülerken. "Çok komik."

Ali başını diğer tarafa çevirerek bu muhabbete dahil olmadı. "Senin arkadaşın olmak çok zor," demişti bana geçen sene Dylan Walsh'ın partilerinden birindeyken. Körkütük sarhoştı ve tuvalete eğilmişti. "Sen etraftayken sanki ben yok oluyormuşum gibi." O tekrar kusarken ben de mesaj atan birileri var mı diye telefonumu kontrol etmiştim. Elinin tersiyle ağzını silmişti. "Ve bazen," deyip derin bir nefes almıştı, "arkadaşım olmayı bu yüzden seviyormuşsun gibi geliyor."

Ona saçmalamamasını söylemiştim. Yanıldığını.

“Dürüst olmak gerekirse, Al, hakarete uğramaktan bıktım,” demiştim.

“Evet, sürekli muhteşem olduğunun söylenmesi *çok* zor olmalı.”

“Bu tamamen yüzeysel,” demiştim çünkü insanlar güzel olduğunuzu söylediğinde vermeniz gereken karşılık buydu. “Bir anlam ifade etmiyor.”

Ali aniden durunca Jamie arkadan ona çarptı. “Kahretsin.”

“Tanrım, Ali. Önüne baksana!” dedi Jamie, bir adım geri giderken.

“Şşşt,” dedi Ali, sesini alçaltarak. “Bakın orada kim var.”

Sean Casey ve Jack Dineen parkın bir köşesinde çeşmenin arkasına gizlenmişlerdi. Üstlerini çıkarmış, birbirlerine ragbi topu atıyorlardı; vücutları sımsıkı, taş gibiydi.

“Sean muhteşem,” dedi Ali içini çekerek.

“Sean’ın biraz güneş kremine ihtiyacı var,” dedim.

Bu yorumu duyunca çocuk başını kaldırdı, beni görünce suratı daha da kızardı.

“Selam Emma.” Bana el salladı ve ben de karşılık olarak elimi kaldırıp parmaklarımı ileri geri hareket ettirdim.

“Sean’ı cesaretlendirmemelisin,” demişti bana Maggie, geçtiğimiz hafta Skype konuşmamız esnasında. “Ali’nin ona hissettiklerini biliyorsun.”

“Onu cesaretlendirmiyorum,” demiştim karşılık olarak canım sıkılmış bir hâlde, “fakat ne yapmalıyım? O yokmuş gibi mi davranacağım? Onun duygularını incitmek istemiyorum.”

(Benim tam bir sürtük olduğumu düşünmesini istemiyordum.)

“Facebook’ta check-in yapayım,” dedi Ali boş bir bank bulduğumuzda. Bir ucuna ben oturdum, yanıma da Jamie; ikimiz de güneşten korunmak için arkamızdaki küçük meşe ağacının gölgesini kullanıyorduk. Ali ceketini çıkararak çimlerin üzerine oturmak için kullandı, Maggie de benimkini alarak aynısını yaptı. Karşılığında bana Hannah’nın kullandığı kokusuz, kimyasal

içermeyen güneş kremi verdi, avucuma bir miktar dökerek bacaklarıma sürdüm. Jack Dineen bu hareketimi fark etti mi görmek için başımı kaldırıp baktım fakat o, Sean'ı devirip topu elinden almakla uğraşıyordu.

"Ah, sanırım şu aşamada yeterince ovalandın, Emma."

"Ne?"

Jamie bacaklarına biraz güneş kremi sıkıp tenine masaj yaparak yedirmeye başladı. "Ah, evet, evet, evet," dedi. "Bu *harika*."

"Ah, kapa çeneni," dedim. Gözlerimi kapadım ve etrafımdaki dünya yavaş yavaş yerini seslere bıraktı. Geçip giden arabaların, çalan kornaların seslerini duyabiliyordum. "Sence benden hoşlanıyor mu?" diye sordu Ali, Maggie'ye. "Eli sana hiçbir şey söyledi mi? Sean hiç benden bahsetmiş mi?" Maggie'nin yatıştırıcı bir ses tonuyla verdiği cevaplar telefonuna her gelen mesaj ile bölünüyordu, kulağımın dibinde savuşturamayacağım kadar tembel hissettiğim bir sinek vızıldadı; annelerden biri şöyle sesleniyordu, "Fionn, hemen buraya gel, eve gitme zamanı." Ali'nin, mastürbasyon yaparken kamerası hacklenen ve sonrasında aşırı doz alarak intihar eden, Amerika'daki bir kız hakkında anlattığı hikâyeyi yarım kulak dinliyordum.

"Iyy," dedim yüzümü buruşturarak. "Bu çok iğrenç."

"Hannah mastürbasyonun hem kadınlar hem de erkekler için son derece normal bir şey olduğunu söylüyor," dedi Maggie yeniden telefonunu kontrol ederken.

"Ne yani, sen de yapıyorsun, öyle mi?" Ona göz kırptım. "Seni dün gece aradığımda ve 'duşta' olduğunu söylediğinde aslında kendini mi okşuyordun?"

"Hayır!" Maggie'nin suratı kıpkırmızı oldu. "Tabii ki hayır."

"Hı-hı."

"Yapmıyorum," dedi Maggie. "Yapmıyorum. Hem benim Eli'im var, değil mi?"

"Her neyse, hikâyeye geri dönecek olursak," dedi Ali. Onun sözünü böyle kesmemizden nefret ediyordu. "Hacker, kızın kendi videosunu kıza göndermiş ve eğer onu ağzına almazsa ya da

ne bileyim işte onun gibi bir şey, kızın videosunu Twitter'a koyacağını ve okulundaki herkese linkini göndereceğini söylemiş. Bu yüzden kız da intihar etmiş."

"Nasıl yapmış?" diye sordu Jamie, bankta karnı bacaklarına değecek kadar öne eğilmişti fakat Ali sadece omzunu silkti.

"Bunun Sarah Swallows'un başına gelmemiş olması çok üzücü." Kollarımı başımın üzerine doğru uzatarak gerindim. "Pis kalktak, seve seve yardımcı olurdu."

"Kim pis kaltak?" dedi bir erkek sesi. Bu Eli'dı ve Conor ile Fitzzy hemen arkasındaydı.

"Selam Eli." Güneş gözlüğümü başımın üstüne kaldırarak ona gülümsedim. "Nasıl?"

"İyiyim..." diye başlamıştı Eli fakat Maggie sanki çocuğu yıllardır görmemiş gibi bağırdı ve kendisini onun kollarına atıp bacaklarını beline doladı. Eli, kucağında Maggie'yle oturmayı başardı ve öpücükler arasında merhaba diye mırıldandı. Benimle selamlaşmak için başladığı cümlesini tamamlamadı. Benim yanıma Conor oturdu tabii.

"Selam Emmie," dedi. Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. "Yani Emma."

"Selam." Sesimi diğerlerinin duyamayacağı kadar alçalttım. "Annen nasıl?"

"O iyi. Hâlâ çok yorgun ama sanırım bu beklenen bir durum. Teşekkürler yine de."

"Ne için?"

"Sorduğun için." Sol omzu hafifçe benimkine değerken dikkatle bana bakıyordu.

Fitzzy, Jamie'nin yanına otururken, "Çocuklar, bir oda tutun lütfen!" dedi Maggie ve Eli'a.

"Üzgünüm." Maggie öpüşmeyi kesti ama suratları birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Elini Eli'ın kısa kesilmiş kıvrıkcık saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ona karşı koyamıyorum."

Telefonum öttü. Ali yine check-in yapmış, bu defa çocukları da

etiketlemişti. Gözlerimi devirip bacaklarımı uzattım, sıcak hava kemiklerime işlerken konuşmaları yarım yamalak dinliyordum.

“Ortalık kavruluyor, değil mi...”

“Güneş kremi... elli faktör... pek adil bir alışveriş...”

“Adil ne?”

Kahkahalar. Bir miktar güneş ışığı ağaçların arasından geçmeyi başarıyor, gökyüzü hareket ediyordu. Vızıldayan sinek geri dönmüş, bacağıma konmuştu ve tenimi gıdıklıyordu.

“...ve bir türlü doğru tonda maviyi yakalayamıyorum. Tam olarak görünmesini istediğim...”

“...evet, o parçaya *bayılırım*, her ne kadar Bay Shanahan, Turner Ödülü’nün bugünlerde artık değersiz olduğunu düşündüğünü söylemiş olsa bile.”

“Bay Shanahan’ın akli dengesi yerinde değil resmen.”

Fitzy ve Maggie, Fitzy bitirme sınavına girebilmek için özel bir af ile St Brigid’e geri dönerek sanat dersi almaya başladığından beri gerçekten iyi arkadaş olmuşlardı. “O harika,” demişti bana Fitzy son doğum günü partisinde. “Çok güzel ama aynı zamanda akıllı ve komik de. Kabul edelim, bunu Ballinatoon’da pek fazla kız için söyleyemezsin, değil mi?” Bir an için verecek bir cevap düşünememiştim ve Fitzy âdeta zafer kazanmış gibi davranmıştı. “Maggie harikadır,” demiştim sonunda. “Yine de onu güzel bulduğunu duymak beni şaşırttı. Senin ondan bu şekilde...” Çocuk duraksamış ve korku tüm yüz hatlarını dondurmuştu; bu durum bana pis bir keyif vermişti. “Boş ver.” Gülümsemiş ve doğum günü pastasından bir dilim daha almıştım. “Biraz daha almamın mahsuru yoktur, değil mi?” Neredeyse boşalmış olan odaya göz gezdirmiştim. “Eminim yeterince vardır.”

Tiz bir fren sesi ve lastiklerin asfalttaki çılgılığı duyuldu. Metal müzik ve bir kızın bu gürültünün üstünden yükselen çığlıkları geldi. “Seni uyarıyorum, eğer...” Bir arabanın kapısı hızla çarpıldı ve bir korna sesi yükseldi. “Siktir git, aptal sürtüğ seni!” Araba hızla uzaklaşırken bir oğlanın bağırma sesi kulaklarımıza geldi.

“Dylan ve Julie mi?” dedi Ali, kontrol etmek için oturduğu yerden doğrulmaya bile gerek duymadan.

“Aynen.”

“Tanrım,” diyerek iç çekti Maggie, Eli’nın boynuna bir öpücük kondurmak için uzanırken. “Onlar gibi olmadığımız için çok mutluyum, bebeğim, sen de öyle değil misin?”

“Ah, bebeğim.” Bir ragbi topu suratına neredeyse çarpacak kadar yakından geçmeden hemen önce Fitzzy, Maggie’nin harika bir taklidini yaptı. Conor’ın öne uzattığı bacaklarının üzerinden geçmeye çalıştığı sırada tam kızın üzerine düşerken Jamie, “Hey dikkat etsene!” diye çıkıştı. Fitzzy özür diledi, gözlerinin önüne düşen saçlarını başını sallayarak uzaklaştırmaya çalıştı ve ayağa kalkıp paçalarını kıvırdığı kanvas pantolonuna yapışmış çimleri silkeledi.

Dylan bize doğru koşuyordu, Jack ve Sean da hemen peşindeydiler. Bir elinden diğerine atıp tutarak topu kurtardı. Bana bakmıyordu bile, sadece gözlerini dikmiş Jamie’yi izliyordu.

“Baksana, Jamie,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

Jamie onu duymazdan gelerek oturduğu yere iyice gömüldü ve çenesini göğsüne doğru indirdi.

“Dedim ki, ‘Merhaba Jamie,’” dedi yeniden. “Bunda duymazdan gelmeyi gerektirecek bir şey yok.”

“Yavaş ol, Dylan.” Maggie, John Lennon modeli yuvarlak gözlüğünü söz dinlemeyen saç yığının tepesine iterek gözlerini kısımış, oğlana bakıyordu.

“Sana soran kim?”

Eli ayağa kalkarak bir doksanlık boyuyla Dylan’a tepeden baktı. Eli eskiden, ne zaman aptal bir çocuk onu Z-harfli kelime ile çağırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünse hemen kavgaya tutuşurdu fakat Maggie’ye sınırlarına hâkim olacağı konusunda söz vermişti. “Benim için her şeyi yapacağını söylüyor, daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiş,” demişti bize Maggie, Eli ile ilk takılmaya başladıklarında ki bu neredeyse üç sene önceydi. Ona, erkekler ilk başlarda bu tip şeyleri hep söyler demek istemiştin.

Eli tam telefonu öttüğü sırada Dylan'a bir şey söylemeye başlamıştı. Ekranı baktı ve suratını ekşitti.

"Kim o?" diye sordu Maggie.

"Annem. Burada hepimizi görebiliyormuş." Connolly Gardens'taki çuha çiçeği renkli evlerden birine doğru döndü, Maggie'nin evinin üç yan eviydi ve ön pencerede duran gölgemsi silüete el salladı. "Eve gitmeliyim. Babam bu hafta gece vardiyasında ve annemin bana Priscilla ve Isaac için ihtiyacı var."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Eli, Maggie'nin ayağa kalkmasına yardım etti, saçlarına dolanmış güneş gözlüğünü kurtarıp nazikçe gözüne geri taktı. İkili git-tikten sonra ortama sessizlik çöktü ve söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştım. *Emma O'Donovan ateşli*, biz on dört yaşındayken ve Çatı Disko'ya yeni gitmeye başladığımız dönemde, bizimle aynı yaşta olan bir çocuğun böyle dediğini duymuştum, *fakat aşırı sıkıcı*.

"Yarın akşamki maç konusunda nasıl hissediyorsunuz?" Soruyu grubun hâlâ en uzağında duran Jack'e yöneltmiştim. Jöyleyle şekillendirdiği koyu renkli saçları sıcağa rağmen diken dikendi, koyu mavi renkli tişörtü göğsüne yapışmıştı. Bir erkek için biraz kısa boyluydu, yaklaşık bir yetmişti ama yapılydı. "Babam, Cork bölgesinden bir seçicinin maçta olacağına dair dedikodular do-laştığını söyledi."

"Şey, o Ciarán O'Brien'in abisi, bu yüzden tabii ki maçta olacak." Jack omuz silkti.

"Yine de bir fırsat," diye araya girdi Sean. Bana doğru yaklaşıp hemen ayağımın dibine oturdu, çimen ve ter kokuyordu. "Dün bu konuda bir takım toplantımız oldu. Maçtan bahsetmiş-ken," diye devam etti, "sonrasında bir parti vereceğim. Ailem şehir dışında olacak." Ali oturduğu yerde dikleşti fakat Sean'ın bakışları benimkilerden bir an bile ayrılmadı. "Ne dersin, Emma? Var mısın?"

Sean'a ondan o şekilde hoşlanmadığımı, ondan o şekilde asla hoşlanmayacağımı çünkü Ali'nin onu beğendiğini söylemiş-tim. "Ama ben Ali'den hoşlanmıyorum," demişti o akşam beni

Reilly'nin barının hemen dışında sıkıştırdığında. "Senden hoşlanıyorum." Onu iterek uzaklaştırmışım. "Olabilirdi, Sean. Biliyorsun," demiştim. "Ama Ali, benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Ona bunu yapamam."

"İyi bir gösteri olsa iyi olur," dedi Dylan. "Özellikle benim son partimden sonra. Yanılıyor muyum, Emma?"

"Evet, iyiydi."

"Sadece iyi miydi?" Bana bakarak bir kaşını kaldırdı. "Kevin Brennan öyle demiyordu."

(Kevin bir partide beni duvara yaslıyor, dişleri sivri.)

"Neden?" dedim. "Kevin tam olarak ne dedi ki?"

(...beni Play-Doh kokan loş bir odaya çekiyor. Başı olmayan bir Barbie bebeğe takılıyor. Yatağın üzerinde şeker pembesi bir yorgan var ve dışarıdan insanların kahkahaları duyulabiliyor. *Hadi partiye geri dönelim, deyip duruyorum.*)

"Ah," Dylan sırttı, "sadece eğlendiğinizi söyledi."

(Kevin'in elleri omuzlarımda, *Devam et, hadi ama, Emma* diyerek beni aşağı ittiriyor. Zaten herkes her zaman onun ne kadar tatlı olduğundan bahseder durur.)

"Nasıl bir eğlenceden bahsediyoruz?" Sesim sert çıkmıştı.

(Sonrasında ona kimseye söylemeyeceğine dair *yemin ettiriyorum.*)

"Pekâlâ, Kevin ne anlattı bilmiyorum ama hiçbir şey olmadı," dedim.

"Bize öyle demedi." Dylan onaylaması için Jack'e doğru baktı.

"O zaman boktan bir yalancı." Sustum. "Bakın, her neyse," dedim, sesimi olabildiğince soğukkanlı tutarak. "Eğer kendisini daha erkek gibi hissetmek için hikâyeler uydurmaya ihtiyacı varsa, bu benim problemim değil."

"Kızlar hep aynı," dedi Dylan, gözlerini devirerek. "Kafayı buluyor ve biraz oynayıyorsunuz, sonra sabah olduğunda hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyorsunuz çünkü pişman oluyorsunuz." Bunu Jamie'ye doğru söylemişti. Güldüm, biraz fazla sesli bir şekilde.

“Gitmeliyim,” dedi Jamie, okul çantasını kaparak. Bir defter ve teneke bir kalem kutusu içinden düştü ve Ali, ona yardımcı olmak için ayağa fırladı fakat Jamie onu başından savarak eşyalarını çantasına geri tıktı. “İşe gitmem gerekiyor.”

“Tamam, tatlım,” dedi Ali, yerine geri otururken. “Sonra aramızız, olur mu?” Jamie cevap vermedi, sadece yürüyerek uzaklaştı. Dylan arkasından baktı.

Jamie görüş alanından çıkınca, “Hadi,” dedi Dylan, Sean ve Jack’e. “Hadi buradan gidelim.” Ve ellerindeki ragbi topunu birbirlerine atarak uzaklaştılar. Hiçbiri dönüp bana bakmadı.

“Sanırım ben de gidiyorum,” dedim. “Bekle... *kahretsin*. Maggie beni eve bırakacağını söylemişti.”

“Annem on dakika önce mesaj attı. Şehir merkezindeymiş,” dedi Ali. “Gidip Mannequin’de onunla bulaşabiliriz? İşi bitince seni eve bırakabilir.”

“Olabilir.”

Orada Karen’la buluştuğumuzda hep aynı şey oluyordu. Siyah kapıyı açıp içeri girdiğimizde serin hava ve vanilya kokulu mumların aroması suratımıza çarpar, okul ayakkabılarımız yerleri kaplayan yumuşak halılara gömülürdü; pahalı kıyafetler süslü siyah askılarda asılı dururdu. Mağaza müdürü kapının her tıngırdayışında gülümsemeye hazır ifadesiyle kafasını kaldırıp gri üniformalarımızı görünce sert bir sesle, “Evet, kızlar?” derdi, ta ki Ali biraz yaklaştığında onun kim olduğunu fark edene kadar. Ardından, “Ah, Ali,” diye cıvıldardı. “Annenin ne denediğini görmelisin. *Muhteşem* bir şey.” Karen soyunma odasının krem renkli ağır perdesini açarak üzerinde *kesinlikle almak zorunda* olduğu başka bir elbise ya da palto ya da tişörtle dışarı çıkardı. Sonra Ali’yi de bir soyunma odasına zorla sokacak, bedenine baktığında irkilmemek için çaba harcadığını suratından görebildiğiniz bir kot pantolonu denemesi için eline tutuşturacaktı. Ardından bana dönüp benim de bir şeyler denemem için ısrar edecekti ve fiyat etiketlerini gördüğüm zaman başım dönmeye başlayacaktı (annemin, *Bu korkunç*, dediğini duyar gibiydim, *hele de açlık çeken onca insanı düşününce*)

fakat Karen bana fiyatını hiç düşünmememi, sadece ne istersem seçmemi söyleyecekti. Askıda bir şeye benzemeyen ancak denediğimde üzerime âdeta benim için dikilmişçesine oturan ve soyunma odasından çıktığımda Karen'ın ağzının bir karış açık kalacağı bir elbise bulacaktım. "Harika görünüyorsun. Bir manken olabilirsin," diyecekti arkamda dikilerek ve ikimizin yansıması aynada öylesine güzel görünecekti ki bir an için gerçekten anne kızmışız gibi yapabilecektim. "Bunu almalısın. Senin için almama izin verir misin?" diye soracaktı ve evet demek isteyecektim. Mağazadaki her şeyden benim için birer tane almasını arzulayacaktım. Buna parası yeterdi. Fakat bunu yapamayacaktım. Bunu yapamazdım.

"Emma'yı ben bırakabilirim," dedi Conor ve ona doğru başımı sallayarak kabul ettim.

"Sonra görüşürüz, çocuklar," diye seslendi Ali, biz uzaklaşırken. Telefonum biyledi.

Ali: Conor'ı listene ekleyecek misin?

Ben: Iyy, hayır.

Ali: Fakat o seni seeeviiiyoor.

Ben: Git başımdan.

"Emmie." Conor dikkatimi çekmek için genzini temizledi. "Affedersin, Emma. Geldik."

"Bu oldukça... temiz," dedim arabasına binerken.

Bir parmağıyla Lisa Simpson şekilli araba kokusunu açtı. "Bu seni sinir ediyor mu? Eğer istersen çıkarabilirim. Biliyorum parfüm seni..."

"İyiyim."

Torpedo gözüne uzanıp gözlüğünü aldı, ardından bir kolunu benim koltuğumun başlığının arkasına atarak geriye doğru bakmak için döndü ve arabayı geriye doğru sürdü.

Şehir merkezinin dip dibe evleri geride kalıp dar yola dönmüşürken camdan dışarıya baktım, tepemizdeki kıvrımlı ağaçlar sağ tarafımızda şarampolün kenarına dizilmişlerdi. Solda kalan körfezde sular bir hayli çekilmiş ve arkasında yeşil otların parça parça görüldüğü bir bataklık bırakmıştı.

“Seni görmek güzel,” dedi, radyonun sesini kısarak.

“Evet.”

“Artık seni hiç görmüyormuşum gibi geliyor.”

“Biliyorum. Oldukça meşguldüm, bilirsin, okul işleri falan.”

“Daha önce söylediğim şeyde ciddiydim.” Elleri direksiyona daha da sıkı yapışmıştı. “Sana minnettar olmak konusunda.”

(O’Callaghan evi. Dezenfektan kokusu. Dunnes’tan onun için aldığı şal desenli başörtüsünü verirken gülümseyen Dymphna.)

“Hiç önemli değildi, Conor.”

(Yatağının üzerinde oturmuş, Anchorman posterine bakarken ağlamaya başladı. Ne yapacağını bilmiyordum. *Erkek ol*, derdi babam Bryan’a. *Kes şunu*. Kollarımı Conor’a doladım, başlarımız birbirine yaslanmıştı.)

“Benim için önemliydi,” dedi Conor. (Sonra başını yavaşça çevirdi, nefesi yanağını okşuyordu. Ve içimde bir şeylerin eridiğini hissediyordum, kontrol altında tutmam gereken bir şeylerin.)
“Senin...”

“Tamam, sorun yok,” diyerek lafını kestim, araba bizim evin oraya vardığında. Kelleherların penceresinden içeri doğru baktım, Nina ve kocası Niall ellerinde birer kadeh şarapla koltuğa yayılmışlardı. Koltukta kazara birbirlerine değmekten korkarcasına iki uzak köşede oturuyorlardı. Çocuklardan biri odaya daldı. Bir el kızın kıvrıkcık saçını televizyondan gözünü hiç ayırmadan okşadı. Bakışlarım etraftaki diğer evlere doğru kaydı, her birinde benzer bir sahne yaşanıyor; koltuklar ve televizyona kilitlenmiş bakışlar.

Conor arabasını babasının Mercedes’inin yanına park etti ve o daha el frenini çekme fırsatı bulamadan kapımı açtım. Bana doğru uzanıp bileğimi yakaladı. “Gülmemeliydin.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Daha önce. Dylan, Jamie hakkında öyle söylediğinde. Gülmemeliydin.”

Pencereden annemi görebiliyordum, kenarları dantelli son

derece düzgün pembe bir önlük takmış, babamın eve gelmesini bekliyordu.

Tıpkı annen gibisin, biliyor musun?

“Ah, Tanrı aşkına, Conor!” dedim. “Sadece bir şakaydı. Rahatla, tamam mı?”

(Jamie'nin parktaki mutsuz suratı.)

(Geçen sene olay yaşandıktan sonra Jamie'nin ağlaya ağlaya evime gelişi. *Ne yapacağım Emma? Şimdi ne yapmam gerekiyor?*)

Ve keşke o âna geri dönebilseydim. Dylan'a siktirip gitmesini ve Jamie'yi yalnız bırakmasını söyledim. Onun arkasında dururdum. Daha iyi birisi olurdum.

“Ne demek istiyorsun?” Koltuğumda geriye doğru yaslandım, gömleğimin tamamını iliklemediğim düğmelerimden siyah sutyenimin kenarının göründüğünü biliyordum. Conor aşağı doğru baktıktan sonra hemen yeniden bakışlarını kaldırdı.

“Demek istediğim, sadece, ben...”

“Evet?” Sesim yumuşaktı. Öne doğru eğildim, bir tutam saçım suratıma doğru düşüyordu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırabilmek için elini uzattıktan sonra hızla geri çekti.

“Beni getirdiğin için teşekkürler, Conor.” Ve arabasından indim.

Yatak odam yine tertemizdi. Sayvanlı meşe yatak yapılmış, leylak renkli yama işi yatak örtüsü düzgünce örtülmüştü. Dergiler yatağımın ayakucunda üst üste dizilmiş, makyaj malzemelerimin kapakları kapatılmış ve makyaj masam düzenlenmişti; beyaz mobilyanın üzerindeki tüm fondöten lekeleri de temizlenmişti. Küpelerim ve kolyelerim bile derlenip toparlanmıştı. Gardırobunun kapısını açtım ve her şeyin ya özenle katlandığını ya da düzgünce ahşap askılara asıldığını gördüm. Annem iş başındaydı.

İyi bir evlat minnettar olurdu. (Ona odama girebileceğini söylememiştim.)

Bunu yapmış olması ince bir davranıştı. (Fakat ondan bunu yapmasını istememiştim.)

(Her zaman yaptığı gibi her şeyi yanlış yere koyduğu için aradığım hiçbir şeyi bulamayacaktım.)

Keşke... Ne için keşke dediğimi bilmiyordum.

Yatağımın üzerine uzanıp tavadaki karanlıkta parlayan takımyıldızı çıkartmalarına baktım, bacaklarımın arkası üzerinde yattığım nemli örtüden dolayı yapış yapıştı. Oda âdeta üzerime bir basınç uyguluyormuşçasına sıcaktı, sanki tenimde bir işaret bırakabilirmiş gibi. Yüzükoyun döndüm ve sonra tekrar sırtüstü, ardından yan döndüm fakat hiçbirinin bir faydası olmadı.

Saatlerce öylece uzandım.